

רעפ 42775-03-25 - סאלח מנסור נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ברע"פ 42775-03-25

לפני: כבוד השופטת גילה כנפי-שטייניץ
המבקש: סאלח מנסור
נגד: מדינת ישראל
המשיבה:
בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופט מ' אבן חן) מיום 11.3.2025 בעמ"ת 19755-03-25
בשם המבקש:

החלטה

לפניי בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופט מ' אבן חן) מיום 11.3.2025 בעמ"ת 19755-03-25. בגדרה של החלטה זו נדחה ערר המבקש על החלטת בית משפט השלום בפתח תקווה (השופטת מ' אדרי טרבלסי) מיום 3.3.2025 במ"ת 57037-11-24 ובמ"ת 35716-01-25, אשר הורתה על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים נגדו.

1. ביום 24.11.2024 הוגש נגד המבקש כתב אישום, המייחס לו עבירה של חבלה חמורה בצוותא (להלן: כתב האישום הראשון). בתמצית, לפי המתואר בכתב האישום, הגיע המבקש עם אחיו הקטין לבית עסק בבעלות המתלונן, שם תקפו השניים את המתלונן באמצעות אלה שהביא האח וכיסא שהיה במקום. ביום 14.1.2025 הוגש נגד המבקש כתב אישום שני, המייחס לו עבירות של תקיפת סוהר כדי להכשילו בתפקידו; חבלה חמורה; תקיפה הגורמת חבלה ממשית; ושימוש בכוח או באיומים כדי למנוע מעצר (להלן: כתב האישום השני). על-פי המתואר בכתב האישום השני, עת הוחזק המבקש במעצר במסגרת הליך המעצר מושא כתב האישום הראשון, תקף המבקש סוהרים בתא מעצרו וגרם לחבלתם.

2. עם כתבי האישום, הגישה המשיבה בקשות למעצרו של המבקש עד תום ההליכים נגדו (מ"ת 57037-11-24 ומ"ת 35716-01-25). בהחלטתו מיום 24.11.2024 בתיק המעצר מושא כתב

האישום הראשון, הורה בית משפט השלום על מעצרו של המבקש עד להחלטה אחרת, ועל עריכת תסקיר מעצר לבחינת היתכנות שחרורו לחלופת מעצר. ביום 23.12.2024 הוגש בעניינו של המבקש תסקיר מעצר שנשען על פגישה שקיים שירות המבחן עם המבקש בהיוועדות חזותית. למחרת היום, ולאור הערות בא-כוח המבקש, הורה בית משפט השלום על עריכת תסקיר משלים שיתבסס על מפגש פיזי עם המבקש. תסקיר משלים הוגש לאחר שקיים שירות המבחן מפגש כאמור; בעקבותיו - ולאחר שאוחדו דיוני המעצר בשני ההליכים - הורה בית משפט השלום ביום 18.2.2025 על הגשת תסקיר נוסף, בגדרו תיבחן חלופת מעצר חדשה שהציע המבקש. בשלושת התסקירים, לא בא שירות המבחן בהמלצה לשחרור המבקש לחלופות שהוצעו. ביני וביני, הסכים בא-כוח המבקש לקיומן של ראיות לכאורה ועילות מעצר בהתייחס לשני כתבי האישום.

3. ביום 3.3.2025 הורה בית משפט השלום על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים נגדו. בהחלטתו, עמד בית משפט השלום על הפער שבין הנתונים הנורמטיביים לכאורה של המבקש והיעדר עברו הפלילי, לבין המעשים האלימים המיוחסים לו; וקבע, כי המסוכנות הנשקפת מן המבקש גבוהה ולא ניתנת לאיון באמצעות החלופות שהוצעו. החלטה זו נשענה, בין היתר, על עובדות כתבי האישום המלמדות על נקיטת אלימות חוזרת ביוזמת המבקש; על חזקת המסוכנות הנובעת מן העבירות המיוחסות לו; על המלצת שירות המבחן, לפיה חלופות המעצר שהוצגו אינן מאיינות את מסוכנותו; כמו גם על אי-התאמתם של המפקחים המוצעים.

4. על החלטה זו הגיש המבקש ערר לבית המשפט המחוזי, בו טען, בעיקרם של דברים, לפגמים בהתנהלות שירות המבחן, בהם זקיפת כפירתו של המבקש בעבירות המיוחסות לו - לחובתו, וכי קצינת המבחן החתומה על התסקיר אינה זו שקיימה את המפגש עמו. כן טען כי אין בהיעדרה של המלצה חיובית מטעם שירות המבחן כדי לכבול את שיקול דעתו של בית המשפט. בהחלטתו מיום 11.3.2025, דחה בית המשפט המחוזי את הערר, וקבע, בין היתר, כי אכן אין לזקוף לחובתו של המבקש את הכחשת המיוחס לו; אולם עמד על כך שהערכת שירות המבחן אינה מבוססת על הכחשה זו, אלא על שורת פרמטרים המעידים כי המסוכנות הנשקפת מן המבקש גבוהה; וכי מקרה זה אינו אחד מאותם מקרים נדירים המצדיקים חריגה מהמלצתו השלילית של שירות המבחן.

5. בבקשה שלפניי, ממקד המבקש את טיעוניו בהחלטת בית משפט השלום, אשר אימצה את מסקנותיו - השגויות בראייתו - של שירות המבחן. המבקש שב על טענותיו כפי שנטענו בערכאות הקודמות, ומוסיף וטוען לשורה של שגגות שנפלו בהחלטות הערכאות קמא. כן מעלה המבקש טענות שונות כנגד הלכות שגורות של בית משפט זה, הדורשות לשיטתו "עיון" ומצדיקות מתן רשות ערר בגלגול שלישי. בהתבסס על כל אלה, עותר המבקש להורות על שחרורו לחלופת המעצר המוצעת.

6. לאחר עיון בבקשה על נספחיה ובהחלטות בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי, הגעתי לכלל

מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

כלל הוא כי בקשת רשות לערור תיבחן לפי אמת מידה מצמצמת, ולפיה תינתן רשות לערור רק במקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית או ציבורית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או כאשר מתקיימות נסיבות ייחודיות המעלות חשש לעיוות דין או לאי-צדק בולט (ראו: בש"פ 8392/23 ששון נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (27.11.2023); בש"פ 5678/18 מדינת ישראל נ' שבו, פסקה 11 (26.7.2018); בש"פ 2714/21 רצון נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (26.4.2021)).

בחינת הבקשה לפי אמות מידה אלה מעלה, כי היא אינה באה בגדרם של אותם מקרים חריגים. בית משפט השלום בחן את אותן הטענות שמעלה המבקש בבקשתו לאורך שישה דיונים, והפנה אותו שלוש פעמים לשירות המבחן, אשר העריך, פעם אחר פעם, כי חלופת המעצר שהוצעה אינה מאיינת את מסוכנותו. טענות המבקש נבחנו לעומקן גם בהחלטת בית המשפט המחוזי אשר שקל את כלל השיקולים הצריכים לעניין. לא מצאתי כי נפל בהחלטתם פגם המצדיק את התערבותו של בית משפט זה, בוודאי בשים לב לאמת המידה המצמצמת לבחינת בקשות בגלגול שלישי.

7. אף לגופם של דברים, הבקשה אינה מעלה טעם להתערבותו של בית משפט זה. אכן, אך מובן כי אין בהכחשת המבקש את המיוחס לו כדי להצביע בהכרח על מסוכנותו (בש"פ 7831/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (23.12.2012); בש"פ 7014/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (21.10.2020); בש"פ 5329/24 שיבלי נ' מדינת ישראל, פסקאות 10-11 (7.7.2024)). ברם, וכפי שהעיר בצדק בית המשפט המחוזי, המלצת שירות המבחן, ובעקבותיה הכרעות הערכאות קמא, אינן מתבססות אך על הכחשה זו; אלא על שורה של טעמים נוספים ובהם, בין היתר, צבר אירועי האלימות שנקט המבקש; מסקנת שירות המבחן כי אין במעצרו כדי להוות גורם מרתיע; וכן מסקנתו לפיה חלופות המעצר שהוצגו והמפקחים המוצעים יתקשו להקהות את מסוכנותו. בנסיבות אלה, לא מצאתי עילה להתערב בהחלטות הערכאות קמא שלא לסטות מהמלצתו השלילית של שירות המבחן.

אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ו אדר תשפ"ה (26 מרץ 2025).

